

Arrest

nr. 69 920 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 14 april 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 11 mei 2011 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk was.

1.3. Op 5 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[S., M.] [...]
+
[S., A. S.] [...]
+
[S., A.] [...]
[S., K.] [...]
[S., I.] [...]
[S., A.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.05.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [S., M.]. De arts-adviseur concludeert (zie verslag dd. 01.08.2011 in gesloten omslag in bijlage): "Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. [H. G.] op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kunnen de enige getuigschriften die de aanvraag 9ter vervoegen niet als medische getuigschriften beschouwd worden. Het risico in de zin van Art 9ter §1 kan bijgevolg niet bevestigd worden. Derhalve kan geen medisch bezwaar worden bevestigd tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing."

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*
- of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend. Er kan derhalve niet worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de rechten van de verdediging, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* en van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat Dr. [H. G.], die zich als dokter ten aanzien van de buitenwereld manifesteerde, levenslang geschorst werd als dokter, gegeven waarvan verzoekers niet op de hoogte waren.

Door deze schorsing kan het gevoegde medisch getuigschrift van zijn hand niet aanvaard worden als het wettelijk vereiste medisch getuigschrift.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet zomaar zonder enig onderzoek van de problematiek ten gronde een verzoek tot medische regularisatie afgewezen wordt, als blijkt dat de door verzoekers geraadpleegde arts geen arts meer blijkt te zijn, en verzoekers daar niet van op de hoogte waren.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig bijkomend onderzoek de aanvraag af te wijzen en te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, doch diende hetzij aan verzoekers een verzoek te richten tot voorlegging van een medisch getuigschrift van een andere arts dat wel geldig zou zijn, dit gezien het feit dat verzoekers er niet van op de hoogte waren dat Dr. [H. G.] geschorst was, en het buiten kijf staat dat verzoekers steeds ter goeder trouw hebben gehandeld.

Hierbij dient nog opgemerkt dat in andere dossiers de medische getuigschrift van de hand van Dr. [H.G.], daterend van na 28.02.2007, wel zonder enig probleem werden aanvaard als standaard medisch getuigschrift.

Dat door de afwijzing van de aanvraag van verzoekers zonder enige mogelijkheid om alsnog een bijkomend getuigschrift voor te leggen, en in tegenstelling tot andere aanvragen waar de getuigschriften van Dr. [G.] wel werden aanvaard, de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden en tevens het verbod op discriminatie en het gelijkheidsbeginsel.

Dat het verder niet betwist is dat het getuigschrift qua inhoud voldoet aan de wettelijke voorwaarden inzake beschrijving der aard en ernst van de ziekte, de behandeling, enz. doch er inhoudelijk niet geantwoord wordt op de inhoud van dit medisch getuigschrift.

Dat verzoekers de inhoud van dit getuigschrift steeds hadden kunnen laten bevestigen door een andere arts te raadplegen, doch zij hiertoe nooit de kans hebben gekregen, en ook nooit een verzoek daartoe hebben gekregen, hetgeen een manifeste schending der rechten van verdediging inhoudt.

De argumentatie dat het vereiste medisch getuigschrift niet voorligt, is niet ernstig in die zin dat verzoekers nooit op de hoogte werden gesteld van het feit dat er zich een probleem voordeed in de persoon van Dr. [G.], en ook nooit werden uitgenodigd om een is totaal verkeerdelijk gezien alle stukken die door verzoeker worden voorgelegd en alle reeds in het bezit zijn van verwerende partij.

En indien verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens niet in orde waren, zoals daar is de erkenning van Dr.[G.], waarvan verzoekers niet op de hoogte waren, dan diende zij verzoekers desgevallend om bijkomende gegevens te vragen, eerder dan zomaar zonder enig onderzoek ten gronde van de medische problematiek de vraag af te wijzen op basis van de schorsing van Dr. [G.].

Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en een [aanvraag] al te gemakkelijk wordt afgewezen zonder enig onderzoek ten gronde en dient vastgesteld te worden dat op louter formele gronden de aanvraag niet onderzocht wordt, en er geen bereidheid is tot effectief onderzoek of het vragen van bijkomende toelichting.

Dat verzoekers na kennisname van de negatieve beslissing om de gemelde formele reden, onmiddellijk het nodige deden om een andere arts te raadplegen die de al gemelde medische problematiek in hoofde van verzoekster heeft bevestigd.

Dat Dr. [P.] bevestig[t] dat er sprake is van een ernstige depressieve toestand met paniekaanvallen en zelfmoordgedachten en dit ingevolge hetgeen werd ondergaan in het geboorteland.

Dat [de]zelfde dokter omschrijft welke medicatie genomen wordt, met name Sipralexa, Redovan, Omeprazde, Norinan, zoals omschreven in het medisch getuigschrift nu ook gevoegd bij huidig verzoek.

Dat de ratio legis informatievergaring betreft over een aantal essentieel geachte elementen.

Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid in het geval er in het standaard medisch getuigschrift sprake is van een dokter die blijkbaar buiten weten van verzoekers werd geschorst, zonder hen de mogelijkheid te geven om alsnog een andere arts te raadplegen, totaal onevenredig is en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en doordat verzoekers ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie hebben gekregen ondanks het feit dat verwerende partij blijkbaar niet bereid was het opgemaakte standaard medisch getuigschrift te onderzoeken omdat het van de hand was van Dr. [G.], de rechten van verdediging aan de orde.

Verzoekende partij bekwaam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende gegevens/stukken, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier.

Dit overdreven formalisme met onmiddellijke afwijzing van het verzoek zonder enig onderzoek ten gronde of verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken/gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing aangezien in de beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat er geen medisch bezwaar kan worden bevestigd tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing, terwijl dit integendeel wel zo is.

Dat het immers zo is dat door Dr. [P.] binnen de maand na kennisname der negatieve beslissing wegens hoedanigheid van Dr. [G.] bevestigd wordt dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het even en de fysieke integriteit van verzoeker en waarvoor er geen adequate behandeling bestaat in zijn land van herkomst."

3.1.2. Verweerder antwoordt dat hij op het ogenblik dat hij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaarde niet op de hoogte was van het feit dat dokter H. G. geschorst was en daarom oordeelde dat aan alle in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan was. Hij stelt dat verzoekers hem zijn beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren niet kunnen verwijten omdat zij hierdoor in het bezit gesteld werden van een attest van immatriculatie. Daarnaast betoogt hij dat hij pas nadat de ambtenaar-geneesheer zich had geïnformeerd bij de Orde der Geneesheren kennis kreeg van het feit dat dokter H. G. van de lijst van de Orde der Geneesheren werd geschrapt en dat van verzoekers zelf ook enige zorgvuldigheid mag worden verwacht. Hij meent verder dat de stelling dat in andere dossiers het medisch getuigschrift van dokter H. G. wel aanvaard werd niet meer is dan een bewering, zodat een schending van het gelijkheidsbeginsel niet blijkt. Tevens geeft hij aan dat in casu wel degelijk een onderzoek ten gronde werd doorgevoerd en het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat er geen bevestiging is door een dokter, middels het voorleggen van een medisch attest, van het door verzoekers beweerde risico bij terugkeer naar het land van herkomst. Hij besluit dat de bestreden beslissing verzoekers er ook niet van heeft weerhouden een nieuwe aanvraag in te dienen, waarbij ze een nieuw medisch getuigschrift hebben gevoegd.

3.1.3.1. De Raad stelt vast dat een ambtenaar-geneesheer na een onderzoek van het medisch attest dat door verzoekers bij hun aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden werd gevoegd tot de vaststelling kwam dat dit attest werd opgesteld door een persoon die door de Provinciale Raad van de Orde der Geneesheren levenslang geschorst werd, aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat het door verzoekers aangebrachte attest dan ook niet toeliet te oordelen dat er enig medisch bezwaar bestond tegen hun terugkeer naar het land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besloot op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat niet blijkt dat verzoekster, die voorhiel medische problemen te hebben, lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat evenmin blijkt dat zij lijdt

aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat een attest dat werd opgesteld door een persoon die de geneeskunde niet meer mag uitoefenen de bewering van verzoekster dat zij lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan onderbouwen en derhalve, daar er geen andere bewijsstukken werden aangebracht, te besluiten dat niet blijkt dat verzoekster en haar gezinsleden, overeenkomstig voormelde wetsbepaling, een verblijfsmachtiging dient toegekend te worden.

Verzoekers, die trouwens verkeerdelijk stellen dat er sprake is van een *“afwijzing wegens onontvankelijkheid”* kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun stelling dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

3.1.3.2. Het kwam aan verzoekers toe om hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. Verzoekers betwisten de door verweerder gedane vaststelling dat zij een attest overmaakten dat werd opgesteld door een persoon die niet langer opgenomen was op de lijst van de Orde der Geneesheren niet. Zij kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun standpunt dat verweerder – die het initiatief nam om de Orde der Geneesheren om inlichtingen te verzoeken – de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of niet heeft gesteund op een correcte feitenvinding. Zij kunnen evenmin gevolgd worden in hun standpunt dat de inhoud van een akte waarvan blijkt dat deze niet door een bevoegd persoon werd opgesteld bij het nemen van een beslissing inzake de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf moet betrokken worden. De zorgvuldigheidsplicht houdt voorts niet in dat wanneer een bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven.

De Raad kan ook niet inzien hoe verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op 5 augustus 2011 rekening had kunnen houden met een nieuw medisch attest dat door een andere arts werd opgesteld op 30 augustus 2011. Het gegeven dat verzoekers laattijdig aanvullende medische attesten overmaakten laat toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optraden, doch leidt niet tot de vaststelling dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Het gegeven dat verweerder het door verzoekers aangebrachte attest van dokter H. G., in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van de machtigingsaanvraag, aanvaardde als een standaard medisch getuigschrift, toont enkel aan dat verweerder misleid werd. Het verhindert echter niet dat verweerder alsnog bij de beoordeling ten gronde van de aanvraag weigert de inhoud van dit attest te betrekken bij de beslissing.

Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

3.1.3.3. De uiteenzetting van verzoekers laat, gelet op voorgaande vaststellingen, evenmin toe te besluiten dat enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskend werden.

3.1.3.4. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.1.3.5. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel betreft dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekers stellen dat in andere gevallen getuigschriften van dokter H. G. wel aanvaard werden, doch blijven in gebreke hiervan enig bewijs te leveren, zodat geen schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel blijkt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hun betoog luidt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43 522 29 juni, 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële] maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat de arts die het standaard medisch getuigschrift heeft opgesteld, levenslang geschorst werd en daarom de getuigschriften die werden gevoegd bij de aanvraag art. 9 TER VW niet als medische getuigschriften kunnen aanvaard worden.

Dat deze argumentatie onmiskenbaar de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, met name het feit dat het getuigschrift werd opgemaakt door een arts, en niet de gegrondheid, doch deze argumentatie wordt aangewend om ten gronde een oordeel te vellen.

Dat na de beslissing tot ontvankelijkheid er niet meer zomaar zonder enig onderzoek kon afgewezen worden, doch integendeel, desnoods zelf een onderzoek diende te gebeuren.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing ten gronde van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij ook op het moment der beslissing inzake ontvankelijkheid onmiskenbaar reeds op de hoogte was of kon zijn van de schorsing van Dr. [G.].

Dat het gebrek in het medisch getuigschrift, dat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, geenszins nadat er een ontvankelijkheidsbeslissing is genomen, kan als argumentatie aangewend worden om ten gronde de aanvraag zonder enig onderzoek of verzoek tot bijkomende toelichting.

Aangezien in de ontvankelijkheidsbeslissing werd vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift en het verzoek voldeed aan alle wettelijke vereisten, is het duidelijk dat verzoekers er mocht op vertrouwen dat hun aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van [de] schorsing van de arts die het medisch getuigschrift opmaakte reeds lang voordien.

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan informatie beroepen, m.n. dat geen medisch getuigschrift zou voorliggen, wanneer zij eerst in het kader van de ontvankelijkheid oordeelde dit getuigschrift te aanvaarden als basis van beoordeling ten gronde.

Indien zij meent dat ten gronde onvoldoende duidelijkheid bestond, diende zij zelf te onderzoeken en/of bijkomende stukken op te vragen.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoekers tot toekenning van medische regularisatie.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie ten gronde gaat afwijzen door te stellen dat het voorgelegde getuigschrift geen medisch getuigschrift is, terwijl voordien reeds de door verzoekers ingediende aanvraag als ontvankelijk werd aangenomen, en verwerende partij daar dan naderhand niet meer op kan terugkomen.

Dat verwerende partij aanvaardde dat het door verzoekers voorgelegde standaard medisch getuigschrift voldeed aan de voorwaarden door het verzoek ontvankelijk te verklaren en zij nu ook met de vermeldingen op dit medisch getuigschrift rekening diende te houden, minstens bijkomend onderzoek diende uit te voeren, hetgeen niet is gebeurd.

Dit alles temeer gezien het feit dat verzoekers nooit werden gewezen op het feit dat er zich een probleem voordeed en verder de onwil in hoofde van verwerende partij om zelf de medische problemen van verzoekers te onderzoeken.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren en de argumentatie waarop verwerende partij zich beroept, betreft de ontvankelijkheid kwestie waaromtrent reeds werd geoordeeld bij beslissing tot ontvankelijkheid dd. 11.05.2011.

Dat de argumentatie in de hier bestreden beslissing tegenstrijdig is aan de eigen beslissing van verweerster dd. 11.05.2011 en geenszins afdoende is om de afwijzing ten gronde te motiveren.

Door verwerende partij wordt ten onrechte argumentatie inzake de ontvankelijkheid al dan niet aangewend om af te wijzen ten gronde hetgeen uiteraard niet kan beide fases hebben een duidelijk onderscheiden voorwerp en inzake de ontvankelijkheid was reeds beslist bij beslissing dd. 11.05.2011.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat reeds binnen de drie maanden na de beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag art. 9 TER VW, wordt geoordeeld over de gegrondheid, hetgeen niet kan zonder dat er enig onderzoek is gebeurd.

Dat indien er zich een probleem inzake de ontvankelijkheid stelde, in strijd met de beslissing van 11.05.2011 van verwerende partij, desgevallend verwerende partij haar beslissing van 11.05.2011 diende in te trekken, doch door dit niet te doen zij heeft aanvaard dat de aanvraag ontvankelijk was, en zij dus de zaak ten gronde diende te onderzoeken en dus ook inhoudelijk diende te motiveren waarom het voorgelegde medisch getuigschrift volgens haar niet correct zou zijn, hetgeen niet gebeurd is.

Dat deze vaststelling zich des te meer opdringt aangezien de inhoud van het door verzoekers voorgelegde getuigschrift van Dr. [G.] ondertussen integraal is bevestigd door Dr. [P.], die niet geschorst is en aan alle voorwaarden voldoet.

Dat er manifeste schending van de motiveringsplicht aan de orde is."

3.2.2. Verweerder werpt opnieuw op dat verzoekers geen belang hebben bij hun kritiek dat hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk werd verklaard, aangezien zij hierdoor tijdelijk in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Hij stelt verder dat de aanvraag werd overgemaakt aan een ambtenaar-geneesheer en dat op basis van het advies van deze laatste, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

3.2.3.1. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. In de motivering van de bestreden beslissing heeft verweerder uiteengezet om welke specifieke reden hij tot het besluit kwam dat niet blijkt dat verzoekers zich in een situatie bevinden zoals omschreven in artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing kan in voorliggende zaak bijgevolg niet omschreven worden als stereotiep. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Tevens moet benadrukt worden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat verweerder nadat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaarde, alsnog een verder onderzoek doorvoert inzake de bevoegdheid van de persoon die bepaalde overtuigingsstukken opstelde. Voormelde wetsbepaling belet ook niet dat verweerder, wanneer hij vaststelt dat deze stukken werden opgesteld door een persoon die niet langer op de lijst van de Orde der Geneesheren voorkomt, weigert om de inhoud van medische getuigschriften die ter onderbouwing van een aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangebracht bij zijn besluitvorming te betrekken.

De stelling van verzoekers dat verweerder op het ogenblik dat hij zich diende uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds op de hoogte was of kon zijn van het feit dat dokter H. G. geschorst was vindt geen steun in de stukken die aan de Raad werden voorgelegd. Uit deze stukken blijkt dat verweerder pas bij brief van 23 juni 2011 van deze schorsing op de hoogte gebracht werd en er zijn geen indicaties dat verweerder reeds vroeger kennis kon hebben van dit feit.

Het gegeven dat verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaarde laat ook niet toe te besluiten dat verzoekers erop mochten vertrouwen dat verweerder deze aanvraag niet ten gronde zou afwijzen *“op basis van schorsing van de arts die het medisch getuigschrift opmaakte reeds lang voordien”*. Verzoekers zijn zelf verantwoordelijk voor de stukken die zij bij een aanvraag om machtiging tot verblijf voegen en er is de Raad geen regel bekend die een bestuur zou verplichten rekening te houden met de inhoud van een “medisch getuigschrift” dat werd opgesteld door een persoon die niet is opgenomen op de lijst van de Orde der Geneesheren.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf.

Verzoekers menen dat verweerder de beslissing waarbij hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard had dienen in te trekken, nadat hij vaststelde dat de voorgelegde medische getuigschriften werden opgesteld door een persoon die niet was opgenomen op de lijst van de Orde der Geneesheren. Hij toont echter niet aan op welke juridische basis verweerder zou kunnen overgaan tot een intrekking van de beslissing waarbij de machtigingsaanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Ook de toelichting in het tweede middel laat niet toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

3.2.3.2. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

In zoverre verzoekers er nogmaals op wijzen dat een andere arts op 30 augustus 2011 een nieuw medisch getuigschrift opstelde kan het volstaan op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het nieuwe medisch getuigschrift dat verzoekers voegen bij hun verzoekschrift. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK